

ENTERRAMENT DE MN. PERE SURINYACH i RAULET
Parròquia de Sant Pere de Torelló, 16-1-2023

Jb 19,1.23-27a // Jn 14,1-6

A la mateixa parròquia on fou batejat el nostre estimat germà, Mn. Pere Surinyach i Raulet, celebrem la seva missa exequial, tot demanant el repòs etern per a qui serví nostre Senyor, consagrant-se en la vida religiosa com a germà de la Sagrada Família i com a prevere al servei de les missions pròpies de la seva congregació; i després, des de l'any 1990, com a prevere diocesà de Vic. Ha estat llarg i intens, el seu lliurament al Senyor — seixanta-sis anys de sacerdoci ministerial—, no refusant allò que el Senyor donava a entendre al seu cor, en l'obediència eclesial. Si ha estat llarga i intensa la seva vida, també tots nosaltres, familiars i amics, germans preveres i el mateix bisbe diocesà, hem de pregar intensament i llargament per ell en aquests moments de la mort, a fi que el Senyor sigui misericordiós amb el seu servent, i el purifiqui de les mancances que poguessin restar en la seva ànima, per tal que pugui gaudir ja ara de la vida eterna.

La nostra feblesa humana es manifesta en el fet de la mort. Per això acompanyem i preguem pels nostre germans que ens han deixat, cridats a la casa del Pare. Són moltes les febleses humanes, tant físiques com psicològiques i espirituals, però la mort és la nostra més gran feblesa. En el decés d'una persona estimada experimentem com en som, de febles. Per això és molt bo viure la realitat de la mort per a poder aprendre la lliçó de la humilitat. Tants afanys, tantes lluites, tantes marrades per coses que, a l'hora de la veritat, no són res! Mirant-ho bé, l'únic que roman serà el que hem estimat de veritat, la confiança posada en Déu i no en les realitats fugisseres i fal·laces, i la fe que ens obre la porta a l'esperança.

Fem el comiat d'un home que, des de la seva tendra joventut, es va lliurar al Senyor en el servei als germans. El seu desig juvenívol de viure servint els altres li va fer descobrir la crida de Jesús a deixar-ho tot i seguir-lo. Ho va fer en uns temps en què el testimoniatge dels màrtirs de la fe catòlica era ben proper, i la vida cristiana era intensa en les famílies i en les parròquies. Va sentir la vocació i es va lliurar amb generositat.

Han passat molts anys i les coses han canviat —moltes per a bé i altres, potser, no tant—. Vist des d'ara, per a molts, costa d'entendre això de lliurar-se al servei dels altres seguint les petjades de Crist. De fet, aquesta terra nostra, tan generosa en vocacions a la vida sacerdotal i religiosa en temps passats, ara s'ha tornat eixorca. Sembla que les arrels profundes de la fe s'hagin assecat. Tot i això, mossèn Pere va continuar fidel a la crida i al servei, sense fer cas dels vents contraris que contínuament volen mustiar la creença en el cor de les persones. La seva opció, com la de tothom qui segueix la crida al lliurament vocacional, és la de servir la humanitat, sense excepcions, des de la totalitat. És la convicció ferma que Déu, nostre Senyor, concedeix als qui fa enamorar del seu Fill, Jesucrist; aquell que, com ell mateix ha dit en l'evangelí que hem escoltat, ens diu: *Jo soc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare si no hi va per mi*. Aquesta és la plenitud de vida i la pau en el cor del qui es dona del tot al Senyor per servir plenament els

germans. És la pau en el cor que, en la darrera visita que li vaig fer, quan ja les seves forces eren ben minses, li recordava. És la pau del qui ha lluitat per estimar el Senyor i estimar els germans. Certament morim com hem lluitat per viure!

El Senyor en el cor i la lluita perquè Déu sigui en el cor de tota persona que trobem en el nostre camí, aquest seria el resum de la vida de Mn. Pere Surinyach. No han estat temps fàcils, els que li han pertocat de viure en l'exercici del seu ministeri. Però el Senyor no ens demana fruits, sinó que siguem sembradors. És el que ara nosaltres presentem al Senyor: la vida entera del nostre germà, amb tots els ministeris exercits en les parròquies i altres llocs, en tantes i tantes persones. Preguem perquè el Senyor ho miri amb misericòrdia i demanem que tot el que ell ha sembrat en la seva llarga vida sacerdotal doni fruits de santedat i de missió en la seva Església, i de pau i prosperitat en el món.

Viure amb fe i morir amb aquesta mateixa fe són els dons més grans que hem rebut els cristians. Sense la fe, que ens dona la certesa de la victòria de Crist sobre el pecat i la mort, la tenebra i la buidor, expressades en el materialisme i el nihilisme conseqüents, imperarien en el nostre cor. Però la llum de la fe ens obre l'horitzó de l'esperança: no tot acaba en aquest món, hi ha una vida eterna, vida en plenitud i en felicitat que duren per sempre. I l'esperança cristiana no neix d'una complicada elucubració filosòfica o teològica, sinó que té un rostre, és una persona: Jesús de Natzaret, el Fill de Déu, nascut de Maria verge, mort en creu i ressuscitat el tercer dia. Ell és la nostra esperança viva. En ell, i solament en ell, posem la nostra esperança. I sabem que aquesta no ens defraudarà. El que intuïa Job, en Jesucrist s'ha fet realitat plena: *Jo sé que el meu defensor viu i que a la fi testificarà a favor meu [...]. Jo mateix el contemplaré, el veuran els meus ulls, i no els d'un altre*. Aquesta realitat plena és el nostre desig, fet pregària, pel nostre germà Mn. Pere Surinyach.

També en la meua darrera trobada amb ell, visitant-lo en les seves acaballes, vam pregar junts. I, en resar l'avemaria, li vaig recordar la Mare de Déu de Bellmunt, en la seva ermita al cel suspesa, la seva expressió en el rostre expressava l'assentiment i les paraules de l'oració a Maria brollaven dels seus llavis dolçament i suau. Aquesta ha de ser la nostra pregària a la Mare de Déu de Bellmunt en aquests moments: que al qui era el seu fill en el peregrinar per aquest món, ara, en el moment de la seva mort, Maria l'aculli i el presenti al seu Fill, Jesucrist, perquè el reconegui entre els seus servidors fidels i prudents a qui va encomanar la seva casa i li faci el do de l'eternitat feliç, en què Crist serà tot per a tots. Amén.